

De Amsterdamse marihuana-oogst is binnen

Vrije Volk 26-9-70

TEKST: NICO POLAK

FOTO'S: JAN PEETERSE

De Amsterdamse marihuana-oogst 1970 is binnen. De totale opbrengst valt enigszins tegen (hoé kon het anders in dit experimentele stadium?), maar in ieder geval lijkt aangetoond, dat het wel degelijk mogelijk is op de drassige Nederlandse bodem te komen tot de produktie van Indische hennep van redelijke kwaliteit. Dit in tegenstelling tot wat de biologen altijd van de daken hebben geschreeuwd.

De te Amsterdam gevestigde „Low Lands Weed Company”, die zich tot doel stelt de Nederlandse marihuana-teelt te bevorderen, blijkt dit voorjaar in allerlei uithoeken van de hoofdstad vier kilogram hennepzaad te hebben uitgezet, deel van Nepalese, deels van Afrikaanse herkomst.

In parken, plantsoenen, bossen, bouwgronden, grachtentaluds en veranda's kwam de jonge aanplant voorspoedig op, totdat een plotseling invallende droogte in juni verwoestend werkte. Desondanks bereikten duizenden, zo geen tienduizenden planten vrijwel hun volle wasdom, waarna hun aantal werd gedeceimeerd door de zelsen der Gemeentelijke Dienst van Beplantingen, de vrachtsuchtige konijnen en de buitenlandse hippies, die — tot hun stomme verbazing geconfronteerd met weelderige hennepplantages binnen de bebouwde kom van een Westeuropese stad — zich overgaven aan een onbeheerst oogstfeestijn.

Een niet onaanzienlijk deel der marihuana-aanplant blijkt ook deze slag te boven te zijn gekomen. De negen aandeelhouders van de 'Low Lands Weed Company' worden weldra high van elgen teelt.

In de veilige zekerheid daarmee geheel te blijven binnen de perken van de wet (die slechts bezwaren oppert tegen 'gedroogde' toppen van de cannabis) waren wij aanwezig bij een deel der oogstwerkzaamheden, vorige week vrijdag verricht in het Amsterdamse Bos en op enkele onbebouwde terreinen van Kattenburg en Wittenburg. De directeur van de Weed Company, de heer ~~Kees Hoekert~~ (41), voor deze gelegenheid gehuld in een rustiek oogstkostuum, ging ons voor 'te midden van de wulvende hennepvelden. 'Sikkels klinken, sikkels blinken,' zo zong de eveneens aanwezige aandeelhouder Jos Holzhaus (40) geheel verzalgd, 'ruisend valt de haas...'

Zaadjes eten

Al wie in de toekomst nog mag roepen dat je in de grote stad slechts benzine ruikt — wij zeker niet. Niets dan gezondheid en een lichte haasvlucht snuivend, dwaalden wij als letwat misplaatste botanici door de sondoortstode nassumer-parken van Neerlands hippie stad, terwijl op een gegeven moment zelfs enkele kraaien om

onze hoofden fladderden. Weed! Weed! riep Jos Holzhaus onophoudelijk. 'Ik ZIE weer een plantje!' 'Weet je waarom die vogeltjes kunnen vliegen?' vroeg directeur Hoekert. 'Omdat ze zoveel hennepzaadjes eten.'

Kortom: een oogstfeest, schier schreeuwend om het penseel van de grote Vincent, ontroide zich vor onze verbaasde en ongelovige ogen.

Na afloop uitblazend in een cafetje aan de Amsterdamse Bosbaan, ging directeur Hoekert nader in op de historische achtergronden van dit gebeuren. 'Als oud-zeeman en reepgast,' vertelde hij, 'kwam ik al in het begin der vijftiger jaren in Marokko in aanraking met de cannabis als geestverruimend middel. Nu, bijna twintig jaar later, weet ik dat het slechts 'kief' was die ik rookte — d.w.z. ongeselecteerde, ruw bijeengehakte plantdelen van de hennep. Maar destijds vond ik het al heel geweldig en eenmaal thuisgekomen zette ik mij terstond aan de kweek van dit wonderkruid in bloempotjes. Ik ben nu eenmaal een liefhebber van alles wat groeit en bloeit en ik had dan ook op het grachtentalud bij mijn woonschip aan de Wittenburgerkade een menigte van zonnebloemen geplaat.

Een waar woord

In 1963 was het, dat ik — mij vooroverbulgend bij het planten van zonnebloempitten — per ongeluk wat hennepzaad moet hebben verloren. Wie schetste mijn verbazing toen ik in de loop van de zomer voor mijn raampjes een waar woud van marihuanaplanten zag opschieten?'

'Enige proeven leerden mij dat de hennep — op Amsterdamse koudde grond geplant — wel degelijk hasjes bevatte en daarmee was de basis gelegd voor onze 'Low Lands Weed Company', waarvoor de actie in 1967 te Maastricht is verleden. De bedoeling van deze vennootschap is duidelijk. Tredend in de voetsporen der vaderen willen wij

evenals de gouden-eeuwers destijds deden met de Turkse tulp, de Cannabis Sativa Indica in eigen land kweken en cultiveren. Vandaar dat wij dit voorjaar met schopjes schoffeltjes en hennepzaad zijn rondgegaan door de Amsterdamse parken en plantsoenen, ten einde alom dit zaad der waarheid uit te strooien. Wij gingen zelfs zo ver het zaad te planten in de bloempotjes der plaatselijke politiebureaus in de vage verwachting dat de marihuana tenslotte uit de oren en neuzen der agenten zou groeien.'

'Het verrassende resultaat van dit jaar heeft bij ons het plan doen rijzen volgend voorjaar niet vier, maar TWINTIG kilogram hennepzaad in alle hoeken en gaten van Amsterdam uit te zetten. De bedoeling is uiteraard dat het spul ten langen leste zich zelf voortplant en dat Amsterdam wordt overwoerd door een metershoge jungle van hennep, waarin onze vervolgers zich slechts met moeite een weg kunnen kappen om ten slotte met ijzeren zekerheid te zullen vastlopen.'

Na deze woorden in alle ernst te hebben uitgesproken, vestigde de directeur nog de aandacht op een ander aspect der laaglandse compagnie: de strijd tegen de mafia en andere misdaadssyndicaten, die ook blijkens een recente ministeriële uitpraak vaste voet pogen te krijgen op de Nederlandse dopemarkt. 'Waar blijven de dealers met hun grammetjes van een paar piek,' zo droomde hij, 'wanneer de weed hier als het ware tussen de straatstenen opschiet?'

De 'Low Lands Weed Company' (aandelenkapitaal: f 900 — waarvan de helft is volgestort) is er innig van overtuigd de Nederlandse wet niet te schenden. Zij kweekt immers geen GEDROOGDE hennep toppen, maar verse. Kersverse, sappige, kruidig geurende marihuana mogen we wel zeggen, die blijkens de mededelingen van aandeelhouder en culinair expert Jos Holzhaus zich uitstekend leent voor verwerking in slaatjes en groentesoepen. 'Men neme', zo doceert hij, 'een literkje kalfsbouillon, die korte tijd aan de kook wordt gebracht onder toevoeging van een pakje Iglo-diepvries-soepgroenten en een kleine hoeveelheid slijngesmeden verse Hollandse wiet. Van slechts één bordje wordt men high als een kikker in de zekerheid dat het complete Nederlandse justitiële apparaat dit gastronomische genoege met haar gezag dekt.'

Grootspraak? In het geheel niet. In het zojuist verschenen compilatiewerk „Drugs in Nederland" (uitgave Paul Brandt) noemt de schrijver van het proefschrift „Bijdragen tot de herkomstbepaling van opium", dr. A. H. Witte, immers als één der voorwaarden waaraan marihuana moet voldoen om te worden beschouwd als hennep in de zin der opiumwet de eis: „Het materiaal moet gedroogd zijn."

Vandaar ongetwijfeld dat de 'Low Lands Weed Company' haar domicilie heeft gekozen in het woonschip „De Witte Raaf" — op slechts enkele tientallen meters afstand van het politiebureau aan de Wittenburgergracht.

de zin der opiumwet beschouwd mogen worden. Dr. Witte voegt hier nog aan toe dat het al dan niet „gedroogd" zijn der hennepplanten alleen in Nederland een probleem kan vormen. aangezien de wetgever in de meeste landen alimmer zijn gewest en het woord „gedroogd" wilselijk uit hun wetsformules hebben weggelaten.

Niet verboden
„De groene bloeiende plant", aldus dr. Witte, „is dus volgens de opiumwet nog geen hennep. Daaruit volgt dat de teelt van de hennepplant niet verboden is, terwijl de versgeplukte toppen van de bloeiende of vrucht dragende hennepplanten ook niet als hennep in